

Evanix

REX

JAKUB VICHER

Známý korejský výrobce vzduchových zbraní nedávno přišel s ucelenou řadou zbraní REX, s níž se snaží vyždímat maximum z koncepce, kterou vidíme nejčastěji u výrobků firmy Airforce Airgun, v Evropě známé jako Gunpower.

» Evanix REX: shora „pistole“, karabina a puška

Korejci vyrobili nejméně tři verze: pistoli REX-P, o které je tento článek, karabinu REX a výkonnou pušku REX-FA v ráži 7,62 mm, která už kvůli smysluplnému počtu výstřelů musí používat objemnou kartuši z kompozitního materiálu. Pravděpodobně budou existovat i další verze, protože stačí libovolně měnit hlavňe a kartuše.

Model REX-P se sice označuje jako pistole, ovšem sám si zařazením zbraně nejsem tak úplně jistý, jelikož je to pořádný kus železa. Hmotnost bez optických mířidel je 1,8 kg, což zhruba odpovídá pistoli Desert Eagle. Hlaveň v ráži 5,5 mm měří 21 cm a celková délka s krátkou kartuší pak činí rovných 50 cm.

Korejci se zjevně zalíbil systém používaný u zbraní Gunpower (konstrukce z Evanixu poněkud modifikovaný), který známe třeba z modelů SSS nebo Stealth. Předností je jednoduchost a velmi rychlé otevření ventilu, který dokáže do hlavňe vpustit relativně velké množství stlačeného vzduchu. Nevýhodou je těžký úderník s dlouhým chodem, který bije proti směru výstřelu, takže zesiluje zpětný ráz a zbraň se při střelbě chová „zvláštně“.

Známým problémem systému Gunpower je napínání úderníkové pružiny, které se provádí napřímo pomocí jednoduchého výstupku na boku zbraně. Je k tomu

zapotřebí značná a u velmi výkonných zbraní nepříjemná síla – slabším jedincům může dokonce znemožnit nabití. Evanix sem proto vložil pákový převod, u něhož napínací páku tvoří lučik.

Objem malé kartuše může být odhadem tak necelých 100 cm³ a plní se po sejmutí pryžové krytky pomocí jednoduchého pinu (quickfill). Pracovní tlak je v rozmezí od minimálních 50 až po maximálních 200 barů (20 MPa). O aktuálním tlaku střelce informuje manometr v zadní části, kde je během střelby chráněn pryžovou krytkou. Výdrž stlačeného vzduchu silně ovlivňuje nastavený výkon zbraně a pohybuje se od asi 8 ran při nastavení na maximum (asi 40 J – už na zbrojní průkaz), až po asi 100 ran při nastavení na terčovou hodnotu kolem 5 J.

Na kratičké hlavni je uchycen kompenzátor hluku a na něm je navlečen ozdobný kryt s všelijakými dírami, optimista by je nazval chladicími otvory. Podle mých uší plní kompenzátor také spíš okrasnou funkci, jeho účinek je minimální.

Nabíjení zbraně je poměrně netradiční. Pistoli uchopíme pravou rukou za rukojeť a levou rukou stáhneme lučik dolů, dokud se nezachytí o otočný záchyt na pra-

vé straně. Tím dojde k natažení úderníku a zároveň k otevření nabíjecího okénka. Do odkrytého žlábků vložíme diabolku a prsty ji zasuneme kousek do hlavňe. Není tam moc místa a chce to trochu cviku. Důležité je diabolku kousek zatlačit do hlavňe a tím ji zafixovat, protože po uzavření závěru by při další manipulaci mohla vypadnout do nabíjecího prostoru.

Pak ukazováčkem levé ruky odsuneme otočný záchyt lučíku a vrátíme lučik do původní polohy. Přítomnost pojistky proti vrácení lučíku mi nebyla příliš

